

Uredništvo:
Schillerjeva cesta šte. 3,
dvorišču, I. nadstropje.

Rokopisi se ne vračajo.

List izhaja vsak dan razun nedelj in praznikov ob 4. uri popoldne.

Sklep uredništva ob 11. uri dopoldne.

Nefrankirani dopisi se ne sprejemajo.

Anonimni dopisi se ne uvažujejo.

NARODNI DNEVNIK

Upravišтво:
Schillerjeva cesta šte. 3.
Naročnina znaša za **avstro-ogerske** dežele:
celoletno . . . K 25.—
polletno . . . K 12.50
četrletno . . . K 6.—
mesečno . . . K 2.10
Za **Nemčijo:**
celoletno . . . K 28.—
za **vse druge** dežele i. **Ameriko** K 30.—
Naročnina se pošilja vnaprej.
Za **oglas** (**inserate**) se plačuje od četrstopne pete vrste po 12 h, za večkratni natis primeren popust.
Posamezna šte. stane 10 h.

Št. 185.

Telefonska številka 65.

Celje, v sredo, 17. avgusta 1910.

Čekovni račun 48.817.

Leto II.

Po slavnosti.

Slovenski Štajer še ni videl tako veličastne slavnosti, kakor je bila zadnjo nedeljo sokolska v Gaberju pri Celju. Nepopisno smo vsi od prvega do zadnjega vzradoščeni na čudovito lepi prireditvi. Ni bila sijajna po zunanjem blesku, nad vse sijajna pa je bila po svoji notranji prisrčnosti, ki je vladala med vsemi udeleženci, nadalje po naravnost dostojanstveni dostojnosti vsake besede, ki so jo govorili razni govorniki. Veličastna prireditev je bila to in je bila podobna pravemu zmagoslavju proti vsem onim činitelem, ki so napenjali vse svoje sile, da ali slavnost preprečijo, ali pa z nesramnostjo vsaj pokvarijo. Je to tako odlična zmaga v prvi vrsti proti nemškutarstvu, da ji v zgodovini celjskega slovenstva najbrže še ni najti nič podobnega. V resnici: Slava izvršnim vojskovodjam in hrabrim četam, ki so izvojevale to prekrasno zmago!

Toda, kakor smo nad krasnim uspehom vzradoščeni, tako je vendar tudi potrebno, da napravimo natančen obračun s svojimi sovražniki, ki so nam radi slavnosti nagajali. Obračunati moramo s celjsko nemškutarijo, obračunati moramo z vlado, nekoliko obračuna pa je treba tudi s klerikalci. Vsakdo, ki čita časopise, ve, koliko in kako z neverjetno nesramnostjo so ti trije činitelji nastopali proti celi prireditvi. Povemo danes, po slavnosti, da je bilo razburjenje v krogih celjskih Slovencev že tako veliko, da se je bilo bati najhujšega. Le z največjo težavo smo jih mirili in tudi v svojem časopisju smo bili v tem pogledu tako pohlevni, da se danes sami občudujemo. Toda, ker smo z vso hladnokrvnostjo preračunili, da je tokrat mogoč tako impozanten uspeh, kakor smo ga dosegli, le s tako taktiko, kakoršno do konca izvajati se nam je izborna posrečilo, zato smo si dali dopasti marsikaj, kar bi se v drugih razmerah in kar se posebno v bodoče ne bo zgodilo nikdar več! Zgolj iz previdnosti smo obdržali mirno kri, vkljub temu, da nam je vse, kar smo prejel od celjskega magistrata in od vladnih organov, kar pestilo roke!

Celjsko mesto je prepovedalo pohod od kolo dvora po mestnih tleh v Gaberje. Proti temu odloku smo se pritoževali na višje inštanice, toda brezuspešno. Morali smo iti v Štore. Pa celjska nemškutarija si naj zapomni, da bo to našo pot v Štore plačevala silno drago. Začetek tega plačevanja bo občutila prihodnji ponedeljek in torek, ko se vrše občinske volitve v okolici Celje. Nadaljni račun pa se bo plačeval v mestu samem. Pravzaprav bo to le nadaljevanje vsega onega, kar se vrši že krog 20 let, torej od tedaj, odkar celjski nemškutariji slovenskega živja v mestnem političnem življenju na noben način ne marajo več priznati. Ali dobro je, da nas vedno

spomnijo, s kom imamo opravka. Obračun teče po takih opominih hitreje. In verujte, celjski nemškutariji, da se bo obračunavalo tudi ipo slavnosti popolnoma v smislu naše od višjih inštanec krepko potrjene »sokolske prepovedi«: da pri vas v mestu nimamo ničesar iskati, prav ničesar. Zahvalite se Ambrožiču, on nas je gnal v Štore, vi pa ste z njim soglašali, kajti slišati ni bilo nikjer, da bi bili vi, celjski nemškutariji, svojemu uslužbencu Ambrožiču ukazali, da naj bo proti slovenski sokolski slavnosti tolerant. Če vi ne poznate tolerance proti nam, kako naj jo gojimo potem mi proti vam? Celjski Slovenci smo danes na tisti stopnji razvoja, da morete dobiti od nas vse, kar želite: ali mir, ali vojsko. Po vaših dejanjih, celjski nemškutariji, sodimo, da hočete vojsko. Dobro, želja naj se vam izpolni. Mi se ne bojimo. Verujte: Tisočeri, ki so zadnjo nedeljo korakali iz Štor in v Štore in vsi oni, ki so te veličastne sprevede gledali, vsi razumejo danes vašo prepoved popolnoma v duhu zgorelih besed. Hvala vam za pomoč!

Kaj pa vlada? Odobrila je vse, kar je ukrenila celjska nemškutarija. Šla je celo še dalje: prepovedala je n. pr. nedolžno streljanje s topi v okoliški občini in na Teharjih. Prepovedala je celo porabo **državne ceste**, ki dela mejo med okoliško in mestno občino. Niti sto metrov ne meri tisti del ceste, ki smo ga rabili za svoje sprevede, vendar je prepovedala. Bilo bi ji pač ljubše, ako bi se bila prelivala kri! Vlada govori o »razburjenju« nemške narodnosti, kadar se veselimo Slovenci. Mi pa smo vsako nemško slavnost pustili pri miru, dasiravno nam je treba le prst ganiti, in tisoče Slovencev pride v mesto. Kadar se vrše nemškutarske slavnosti, takrat ni na nobenem vladnem jeziku fraze o »razburjenju« druge narodnosti, kakor hitro se veselimo mi, takoj pride vladinovec s tem bedastim izgovorom. Kratkoterminalo: tudi najneumnejši slovenski človek mora pri takem vladnem postopanju priti do prepričanja: o **pristranosti** vladnih organov. 99 odstotkov prebivalstva v okraju je slovenskega, a vladni organi, katere plačujemo in vzdržujemo mi, si drznejo postopati na tak nesramen način. Jasno je, ko beli dan, da **odločuje pri vladi germanizujoča tendenca, ne pa pravica in nazor o enakopravnosti narodov, kakoršno mišljenje bi moralo imeti ravno v c. kr. političnih uradih najvarnejše zavetje!** Vlada nam je nasprotna zato, ker smo Slovenci; vračajmo ji torej z ravno istim denarjem. Vračajmo na ta način, da naše ljudstvo pri vsaki priliki opozarjamo na slovensko sovražnost in nemško ljubezen preljuje vlade. Ne vrši se tak obračun naglo, toda to kolo teče zanesljivo. Naj vpijejo potem, kolikor jim drago, makari o veleizdajalcih: **za nas smo prvo mi, potem je šele vse drugo!** Kajti dokler nimajo za nas drugega, kot bič, tako dolgo tudi mi do njih ne smemo imeti ljubezni. V tem smislu poučujmo narod, da bo spoznal, kako

se gospodari v njegovi domovini. Če narod to uvidi, potem obračun ne bo težek.

Tudi s klerikalci je treba nekoliko obračuna. — Ker smo šli v Štore, ste nas opsovali z zajci. S kakšnim namenom? Da nas nahujskate v nepremišljeno dejanje. Zlobni otroci! Pridite s čuki in ravnajte po svoji teoriji! Navdušeno vas bomo pozdravili, ko bode z godbo in v vrstah korakali skozi mesto, vrhutega še dobite groš, ako spravite skupaj tako veličastno čukarsko slavnost, kakor je bila sokolska. S tem smo tudi z vami poračunali! **Mladin.**

Ivan Hribar — Jos. Ornič.

Pravzaprav ni častno za župana slovenske prestolnice, če se njegovo ime vspešno imenuje z županom deželnovladnega mesta Ptuj. Prvi orjak in velikani v vsakem obziru, drugi pritlikavec in renegat in folio. Skupno imata to lastnost, da sta skoraj jednako dolgo načelnika avtonomnih mest in da potrebujeta kot taka Najvišje potrjenje.

Raznesla se je vest, da vlada noče potrditve župana Hribarja na Najvišjem mestu priporočati, češ, da je zakrivil, odkar je župan, te in one pregrehe in napake, katere mu odvzamejo tiste lastnosti in svojstva, ki so potrebna za Najvišje potrjenje.

Uvedla se je stroga inkvizicija zoper župana Iv. Hribarja, ki se razteguje celo na dobo več nego deset let nazaj. Dobro! Naj se le strogo preiskuje in brska. Javnost je radovedna na »zlodejstva in pregrehe«, katere je zakrivil Ivan Hribar.

Ta preiskava in stroga inkvizicija pa naj bi se tudi uvedla proti drugim možem, ki za svoje funkcije potrebujejo Najvišjega potrjenja. Vprašamo visoko vlado, oz. Nj. prevzišenost g. grofa Clary-Aldringena, ali je tudi on provzročil tako inkvizicijo zoper I. Orniča, ko je ta potreboval Najvišjega potrjenja za županski stolec v deželnovladnem mestu Ptuj? Vprašamo Nj. eksclenco namestnika grofa Clary-Andringena, ali hoče tudi on o nekaterih temnih točkah J. Orničevega javnega in zasebnega delovanja strogo inkvizicijo uvesti sedaj, ko se **trudi J. Ornič doseči Najvišje potrjenje, da postane načelnik okrajnega zastopa v Ptuj?**

Nekatere teh temnih točk in peg so bile v slovenski javnosti itak že obravnavane. Gotovo bode nam Nj. eksclenca grof Clary-Andringen hvaležen, če te stvari zopet na razgovor spravimo in mu nekoliko spomin osvežimo:

I. V številkah 206., 208. in 218. »Slovenskega Naroda« v Ljubljani iz leta 1904 je bilo objavljenih več člankov pod zaglavjem »Koga je c. kr. namestnik štajerski predlagal v odlikovanje«. Na podlagi aktov kaz. sodišča v Celju se je dokazalo, na kak nedostojen način se je hotel J. Ornič maščevati nad g. Aleks. Pintaričem, načelnikom bojnega društva v

LISTEK.

Vanda.

Novela.

Spisal Josip Premk.

Jaz sem uvidel in menda prav tako tudi Matilda, da sva sedaj nepotrebna in stopila sva molče proti vrtu, na katerega so legale prve večerne sence.

»Naglo se je to zgodilo«, je povzela, ko sva sedla na bližnjo klop — in tembolj čudno se mi zdi, da ravno sedaj, ko je gospod Schöner obolel.

»Kaj pa mu je?« sem povprašal. »Saj včeraj je bil še vendar zdrav.«

»Ne vem natanko«, je skimala — »opoldne ga ni bilo pri obedu in gospod Cklincklon je dejal, da ima grozen glavobol. V postelji je ostal cel dan. Toda, povejte mi, gospod Lokar, zakaj odhaja Vanda tako nenadoma k svoji teti, ali je mar pisala po njo? — Meni sedaj tako malo zaupa, ne vem, s čim sem se ji zamerila, a vi boste gotovo vedeli —«

»Zakaj ravno jaz, gospodična?«

Pogledala me je debelo in našobila ustnice, kot da sem ji povedal bogve kako neverjetnost.

»Kaj mislite, da ne vem, gospod Lokar? Med vama je mnogo več, kot bi kdo slutil, sicer pa imata prav, saj gospod Cklincklon — med nama rečeno — res ni za Vando.«

Hotel sem ji prikriti marsikaj, a kakor sem spoznal, je opazovala ves čas mojega bivanja v Jagodih pazno vsak Vandin korak.

»In tudi ta njen odhod v Galicijo k teti Katarini, se mi ne zdi prav nič čuden«, je dejala naposled — »sam Bog da, da bi se ji posrečilo, kar namerava.«

Ko sva se vrnila z vrta, že ni bilo nikogar pred gradom in v veži sva se ločila prijazno tudi midva.

»Sedaj, ko ne bo Vande, se boste morali pa že včasih tudi z mojo malenkostjo zadovoljiti, ako ne boste hoteli vedno samotariti«, se je nasmejala in odhitela na desno po hodniku.

»Mogoče«, sem ji odvrnil in se počasi napotil v svojo sobo, ker sem našel na mizi v veliko veselje in začudenje drobno pismo. Hlastno sem odtrgal ovitek in prečital več kot petkrat v naglici in s svinčnikom napisane vrstice.

Dragec!

Pred grajskim vrtom onstran poti ob pristavi je samotna uta, kamor spravljajo slamo in seno. Tam me pričakaj nocoj, da se sama, nemotena posloviva za nekaj časa, saj ti je znano že po Viktorju, da odhajam jutri k teti v Galicijo. Ko pogasnejo v gradu luči — na veselo svidenje.

Vanda.

VII.

Izza gor se je dvignil mesec in ves vzhod je zazarel v rumeni luči. Vrhovi visokih bukev so se svetili obliti od mesečine kakor brušeni iz jekla in dasi se ni ganil niti list na veji, se mi je zazdela ta mehka, bajna noč vsa polna nekega tajnega življenja, ki se je porodilo tam nekje v tisočvezdnih višavah in se razlilo v poslednjo bilko molčeče dobrote. Nič težkega, nič izrazitega ni bilo v tej lepoti. . . kakor ena sama nepojmljiva sanja, porojena iz pesmi, ki jo je dihalo nebo in jo je vsrkavala žejno sleherni stvar v sladki omotici miru in sanj . . .

In vendar sem šel skozi grajski vrt proti tisti kolibi ob pristavi počasi in poln nekega notranjega nemira . . . Boril sem se s pomisleki in dvomi, a vendar sem čutil, da je ta noč polna neke skrivnostne drznosti, ki spi čez dan hinavsko v človeških srcih.

Topel veter je zavel od juga, listje v vrhovih se je zganilo in grmičevje je zamrmralo, kot da se zgraja nad menoj, ki sem se bal trenotka, ko jo dvignem k sebi in ne bo razun mehke, tople noči nikjer nikogar, ki bi bil priča najine silne ljubezni . . .

Neka prijetna toplota se mi je razlila po udih . . . hrepenenje, da bi izpila nocoj v pozabljenju na ves božji svet kelih najine sreče do dna, da bi darovala eden drugemu, kar le zamore darovati brez pomisleka ljubezni pijano bitje . . .

Vzdrhtel sem ob misli na ta trenotek, postal sem za korak, a Vandin obraz, poln čarobne lepote, je vstajal pred menoj in njene globoke oči so me zrle ljubeče in udano in niso odrekale . . . To so bile oči globoke kot jezero, kot noč polna tajnih sil in sreče ob trenotkih, ko je ugašal njih sijaj v onemoglem višku končne radosti . . . In vendar — to ni bil ogenj utehe in zadoščenja, to je bila še vedno sama čista ljubezen, silna in mogočna tako, kakršno je nosila v srcu samo Vanda, ko je trpela v hipih, ko sta klonila moč in volja.

Naslonil sem se ob deblo visoke buke in gledal na nebo, ki se je širilo od uztočja do zapada kakor en sam temen vrt, poln daljnih belih hrizantem. In na vzhodu se je dvigal mesec vedno višje in višje, baje rumene svetlobe je bil razlit okrog njega in tako se je videlo, kot da siplje na zemljo srebrni prah. Tam v dalji se je raztegnila čez mračne trav-

Ptjuju radi neke fingirane grozilne dopisnice, katere A. Pintarič ni pisal, kakor ga je tiral pred kazensko sodišče v Celju radi zločina javne sile po § 99 k. z. in kako je potem, ko se je izvedel pravi pisec grozilne dopisnice — notabene somišljenik J. Orniga — »značajni« J. Ornig rep med noge stisnil in A. Pintariču stroške povrnil, **ne da bi se proti pravemu piscu kaj ukrenilo!** No, visokorodni grof Clary-Andringen! Ali ste to zadevo zamolčali v kabinetni pisarni Nj. Veličanstva? Ali se je vkljub temu škandaloznemu činu J. Orniga izposlovalo Najvišje potrjenje?

II. Slučaj Ivan Križman! Da zamore J. Ornig kot šef redakter »Štajerca« lažje blatiti in osebno napadati ptujske veljake dr. Jurtela, dr. Ploja, umrlega I. Zelenika, dr. A. Brumna itd., najel si je J. Ornig tega moža, ki je znal dobro slovenski in imel precej široko vest. Napadi so bili strupeni, ker je bilo jedino orožje J. Orniga podla laž in ostudno obrekovanje. To je trpelo cela tri leta. Nato sta se J. Ornig in I. Križman sprla. I. Križman je bil odslovljen; izgubil je svoj skromen zaslužek in se ponujal narodnim ptujskim rojakom, naj ga sprejmejo kot bojevnika zoper — J. Orniga in njegove »lumparije«, katerih je on, kot prejšnji Ornigov zaupnik, mnogo vedel. Ta ponudba se je slovesno odklonila, ker imajo narodni gospodje druge pojme o časti in snažnosti, kakor pek J. Ornig. Nato se je preselil I. Križman v Kranj in začel na lastno pest in roko izdajati list »Slovenski Štajerc«. V tem listu je I. Križman z navajanjem različnih faktov dolžil J. Orniga različnih goljufij in sleparij; J. Ornig je skušal I. Križmana sodnijsko preganjati; **pa ker se mu ni dovolila delegacija mariborske sodnije, pri kateri je imel veliko osebnih prijateljev**, za to pravdo, je tožbo umaknil brez vsakega zadoščenja! Ali je tako postopanje pošteno in dostojno za javnega funkcionarja? Ali se ne pravi to: kompromitirati javne oblasti, če se hoče zadeva odzvati pristojnemu ljubljanskemu sodišču, kojega objektivnost in nepristranost je najvišje kot kasacijsko sodišče na Dunaju ugotovilo, in stvar spraviti pred tiste sodnike in porotnike, s katerimi ima tožitelj notorične zveze? No, povejte, gospod grof Clary-Andringen! Ali v tem slučaju niste nič poročali na Najvišjem mestu, ko se je šlo za Najvišje potrjenje J. Orniga kot župana v Ptuj in okrajnega načelnika?

III. Slučaj I. pl. Kalchberg. Tudi tega umirovljenega c. kr. uradnika ki je naročil J. Ornig v to svrho, da ureduje list »Petauer Zeitung« in v tem hvali J. Ornigovo delovanje, na drugi strani pa da besno in bestialno napada slovenske rojake v Ptuj; to je bilo tem lažje in uspešnejše, ker je imel J. Ornig s sodniki v Mariboru in Ptuj tesne osebne in prijateljske zveze. O tem prihodnjič več.

I. pl. Kalchberg sam se je v listu bahal, da tudi ne more in ne sme pardonirati zasebnemu življenju političnega nasprotnika. To je podivjanost, ki jej ni para. Intimno prijateljstvo med J. Ornigom in I. pl. Kalchbergom pa se je kmalu ohladilo. J. Ornig je pustil svojemu nekdanjemu zaupniku I. pl. Kalchbergu preveč v karte gledati. Ko sta se sprla, je I. pl. Kalchberg vse tajne grehe J. Orniga uporabil in jih pristojnemu mestu izročil. Pride do sodnijske tožbe. Prve obravnave in pritožbe je vodil takratni sodnik, c. kr. adjunkt H. Watzulik, poznejši zet J. Orniga. Kasneje je pl. Kalchberg, ki sam kot Nemec ptujskim sodnikom ni zaupal, izposloval delegacijo drugega sodišča. I. pl. Kalchberg je bil sicer obsojen na občutno kazen; toda stvar z nekaterimi »občinskimi računi« kakor tudi zadeva s pričo I. Mayerjem vendar ni postala bolj jasna. I. Križman sam je to v svojem glasilu jasno dokazal.

Visokorodni g. grof Clary-Andringen! Ali Vam je o vsem tem kaj znano? Ali ste vkljub temu priporočali J. Orniga v Najvišje potrjenje? Odgovorite! —

IV. Slučaj dr. Tavčar in dr. Brumen. Tudi v tem slučaju je kompromitiral Ornig visoke dostojanstvenike, namreč grofa Gleichspacha in bivšega ministra dr. pl. Kleina. J. Ornig se je čutil razžaljenega vsled nekega članka v »Slovenskem Narodu«, katerega je per nefas pripisoval dr. A. Brumnu, odvetniku v Ptuj. Dr. Ivan Tavčar je bil takrat odgovorni urednik »Slovenskega Naroda«, zajedno pa tudi deželni poslanec, torej je užival imuniteto. — To pa I. Orniga in bivšega predsednika graškega nadsodišča grofa Gleichspacha ni nič ženiralo. J. Ornig vložil tožbo proti obema, proti dr. I. Tavčarju brez vsakega dovoljenja državnega zbora. Pri dr. A. Brumnu se izvrši stroga hišna in osebna preiskava, ki je ostala brez uspeha; po tej hišni preiskavi prosi J. Ornig nadsodišče v Gradcu za delegacijo mariborske okrožne sodnije, kjer je mislil obglaviti oba politična nasprotnika, dr. A. Brumna in dr. I. Tavčarja. **Državna zbornica na Dunaju še ni dovolila izročitve dr. I. Tavčarja; pa to grofu Gleichspachu in njegovemu senatu, v katerem so sedeli somišljeniki in osebni prijatelji J. Orniga, ni nič motilo; dovolila se je brez vsakega postavnega vzroka, kakor je J. Ornig zahteval, delegacija mariborskega sodišča za dotično preiskavo in razpravo...** Radi tega je dr. I. Tavčar ostro napadel justičnega ministra dr. Kleina, ki se je zvijal kakor gad, če se mu na glavo stopi in priznal nepostavnost Gleichspachovega sklepa. Dr. A. Brumen je vložil pritožbo radi delegacije na najvišje sodišče na Dunaju. **Tej pritožbi se je ustreglo in delegacija razveljavila.** Sedaj je padel J. Ornigu pogum v hlače; umaknil je tožbo proti obema — brez vsakega zadoščenja! Ali se ne pravi to, sodnije za norca imeti? No povejte, gospod grof Clary-Andringen! Ali o vsem tem niste nič vedeli, ko ste priporočali J. Orniga za Najvišje potrjenje? Ali ste menda te stvari navlaš zamlčali? Ka li? (Dalje sledi.)

Politična kronika.

POLITIČNA KRIZA NA HRVAŠKEM.

Ogerska korespondenca javlja iz Zagreba, da je imel na praznik popoldne ban dr. Tomašič konferenco z dr. Neumannom, dr. Pintarovičem in dr. Ante Bauerjem. Konferenca je trajala nad dve uri. Predmet konference je bilo posvetovanje in določitev programa nove hrvaške vladne stranke. Včeraj je ban dr. Tomašič nadaljeval posvetovanje in med drugim konferiral tudi s poslancem Babić-Gjalskem. Uradno se zatrjuje, da imajo te konference bana dr. Tomašiča s posameznimi poslanci najboljši uspeh in da je mnogo upanja, da se razmere na Hrvaškem razbistrijo mirnim potom.

SPORAZUMLJENJE MED ŠPANSKO IN VATIKANOM.

Iz Madrida prihaja vest, da se bo med Špansko in Vatikanom doseglo sporazumljenje. Tozadevna pogajanja so se namreč že pričela. Papeški nuncij in ministrski predsednik Canalejas sta imela konference, katerih uspeh je ta, da se sme upati, da pride med Špansko in Vatikanom glede prepornih vprašanj do kompromisa.

DAR »SLOVANSKEGA KLUBA« ČRNOGORSKEM KNEZU NIKITI K NJEGOVEMU JUBILEJU.

Dr. Vladimir Černý, predsednik »Slovanskega kluba« v Pragi, se poda povodom jub. slavnosti črnogorskega kneza Nikite na Cetinje in izroči v imenu »Slovanskega kluba« kot jubilejni dar kmetu statueto, ki predstavlja češkega taborskega voditelja Žižka.

Sokolska slavnost in tukajšnje slovensko vojaštvo.

Postopanje vojaških predstojnikov.

(Dopis.)

Oba tukajšnja majorja sta se ob priliki sokolske slavnosti »proslavila«. Seveda: priti so imeli »veleizdajniki« v rdečih srajcah, celo $\pm \pm \pm$ Srbi iz kraljevine. In bog ne daj, da bi kateri slovenski vojak ob tej priliki smel čuditi, da je Slovenec. Ko so imeli turnarji na glaziju svojo maškarado, se je vojakom **izrecno reklo**, da smejo iti tja gledat, sedaj pa, ko bi bili lahko res nekaj izbornega videli, sedaj, ko bi se bila tudi oba gospoda majorja lahko marsičesa glede telovadbe naučila, sedaj sta odredila »strenge Bereitschaft« pri obeh bataljonih in vsak **mož je dobil »vojno municijo« 120 ostrih patron.** Tako so morali biti »strogo« pripravljeni od 5 ure 50 min. jutraj do 1 ure pop. Ko so vojaki ob prihodu Sokolov zrl skozi železna vrata in so eni in drugi videli v sokolskih vrstah znanca in prijatelje, niso mogli več brzdati svojih čustev in so mahali z rokami Sokolom v pozdrav. Tedaj pa se je režal za njimi neki lajtnanček in grozil z degradiranjem, zaporom ter si je za pisolval imena itd. Ko navdušenje vkljub temu ni ponehalo, je zadonelo povelje »Vergatterung«. Prepo vedalo se je vsakomur sprejeti kak obisk (seveda saj so prinesli Sokoli kugo s seboj!), da, niti k oknu niso smeli vojaki, da bi si ogledali sokolske junaške čete in pozdravili z roko svoje znanca, prijatelje, sorodnike, stariše itd. Od kod neki ta strah pred Sokolstvom?

Mar mislijo gospodje vojaški predpostavljeni, da so s tem postopanjem utrdili v naših slovenskih vojaki »patrijotizem«? Smešno! Dosegli so namreč baš nasprotno, nego so nameravali: Hoteli so preprečiti, da bi se naši fantje ob pogledu na pestre sokolske čete, na njih kroj in na njih junaške postave navdušili za sokolsko idejo. A fantje so tembolj zahrepeneli za njo, v njihovih srcih je zaplamenela jeza, pa ne nad Sokoli, ampak nad celjsko nemškutarijo, katero bi bili morali »braniti« pred napadom Sokolov. Nezaslišano! Po mnenju obeh majorjev so torej Sokoli prišli kot nekaki roparji in razbojniki, ki bodo Celje kar razdžali. In tako mislijo razni majorji vzgojiti v naših srcih čut, da smo »enakopravni državljani«?! Avstrijskega patrijotizma pa smo Slovenci tekom stoletij dokazali več nego razni Pischellyji itd. Tega nas uči zgodovina.

Enako nezaslišano je, da so celo pri municijski zalogi pomnožili stražo. Mar mislijo ti trinogi, o katerih postopanju nasproti vojaštvu bomo še marsikatero historijo napisali **in tudi v državnem zboru na razgovor spravili**, da so Sokoli roparji ali tatovi, da bi se polastili celo patroñ, ki jih rabiti ne morejo?! Vojak, ki ni narodno oziroma sploh ne vzgojen, torej kak analfabet ali idijot, si seveda pri takem postopanju mora predstavljati Sokole kot zločince, ki so zmožni vseh dejanj, češ niti straža ni varna pred temi ljudmi, ker se mora ojačiti celo ta za tri može. Neodpustljivo in škandal je, da si je dal poveljnik natvezti bogve kakih laži od celjskih renegatov. (Ali pa je morda nanj tako hudo vplivalo naše »sobotno kramljanje«?! Op. ured.) G. major Pischelly, ki zna tako imenitno izrabljati moč naših vojakov, naj bi se bil obrnil po informacije kam drugam in ne bilo bi treba takih odredb, ki stremijo za tem, vzbuditi v naših fantih srd do Sokolstva in Slovenstva. Razmeram pri polkih, pri katerih so naši slovenski vojaki, osobito pa 87. pešpolku, bomo posvetili odslej še več pozornosti. Ne pustimo, da bi se naše fante samo izkoriščalo, gre jim prostost kot vsakemu drugemu državljanu. Če se jim dovoli vstop k turnarskim klavernim nastopom oziroma se jim celo namiguje, da naj le gredo tja, dalje če se jih hoče naravnost kaznovati, ako se nočejo udeležiti plesnih venčkov

nike sivkasta proga, kakor mlečnat soj predjutranje megle, od bližnjih brdov tam nekje je udarilo v noč nenadoma zateglo lajanje in zopet utihnilo.

Voz sena, ki je stal pred pristavo, je metal čez pot mogočno senco in kot da je potegnil veter čez pokošene travnike, je zavonjal zrak prijetno po cvetni detelji in senu.

Komaj sem stopil v senco visoke kolibe, je zahreščal tam pod visokimi bukvami pesek pod naglimi koraki in hip nato je prihitela čez pot Vanda, ovita v dolg ogrinjač. V grlu me je stisnilo in v prsih sem začutil težko tesnobo, in tudi Vandin glas je bil nekako nenavaden in tresoč.

»Ali te zebe?« me je povprašala, ker desnica se mi je tresla in vsaka beseda in kretnja je bila tako nerodna in neokretna, kot da sem se prvič sedel z njo.

»Ne, saj čutiš, kako je topla noč...«

Nato sva molčala in se držala molče v objemu. Veter je potegnil močnejše, da so se zganili vrhovi in so se zamajale veje in zaškrtale neprijetno.

»Viktor ti je povedal, kaj ne, naročila sem mu«, je dejala naposled in me pogledala tako blizu, da sem povsili pogled, jo poljubil naglo in izpustil iz objema.

»Kaj ti je — nocoj se mi zdiš tako nekako čuden«, se je začudila in odstopila za korak.

»Kaj mi hoče biti, Vanda«, sem jo potolažil in jo privel k sebi. A sam sem čutil, da ne morem biti tako odkrit in neprisiljen kakor drugače, neka težka neokretnost mi je ležala v udih, samo ko sem začutil na prsih njene mlade, koprneče grudi, sem jo objel tesneje in jo poljubljaj brez besed.

»Stopiva notri«, je pokazala na kolibo — »tu mimo še lahko kdo pride iz vasi.«

Odmaknila je visoka z desek zbita vrata, ki so v tičajah cvileče zaškripala in jih za seboj zopet počasi priprla.

Skozi štirioglato odprtino nad vratmi je sipal mesec v kolibo trop svojih bledih žarkov, da se je videla na slami kakor široka rumena ploskev, a ob strani je bilo temno, samo tupatam se je svetilo skozi kako špranjo motno in nerazločno.

Pognila sva ogrinjačo v mračen kot. Sedla je poleg mene molče in tako mirna je bila njena topla roka, da sem se čudil. Ovul sem ji desnico okrog pasu in še predno sem se nagnil k njej, sem začutil na obrazu njene mehke lase in vroče dihanje, ki je prihajalo, čim tesneje sem jo privijal k sebi, v tem silneje ihtenje...

»Vanda, čemu jočeš — «

Odgovorila mi ni ničesar, njen obraz se je približal k mojemu bolj tesno in obe roki mi je ovila okoli vratu.

Nagnil sem se nazaj, rahlo je zašumelo mehko seno in se je udalo in njene roke me niso izpustile.

»Fran — «

Zunaj je završal veter močnejše, mesec je moral pluti za gostimi vrhovi, ker mesečina je vztrepetala in ugasnila...

In najine ustnice so se strnile v vročem stiku, razbelile so se in se poljubovale brez konca in brez kraja...

Ko mi je podala pred kolibo zadnjič roko in se nagnila k meni trudna in zbegana, se je na vztočju svetlikalo in jutro ni bilo več daleč.

Pogledala me je in je takoj povisela pogled.

»Fran, ali me ne ljubiš sedaj nič manj?« je šepnila in naslonila glavico ob mojo ramo.

»In ti Vanda?«

Ozrla se je name z velikimi, trudnimi očmi in v njih sem bral vso njeno neskončno udanost.

»In piši mi, Vanda!« sem jo poprosil, nakar je odhitela naglo proti gradu.

Gledal sem za njo in tisti trenotek sem se zavedel, da je zame od sedaj življenje brez nje brez pomena in bi ga ne maral in ne mogel živeti.

Odšel sem počasi okrog grajskega vrta, a na vztočju so že bledele zvezde in tonile v luč bližajočega se dneva.

V svoji sobi sem legel na divan, zakril obraz in preživel v duhu še enkrat vso srečno noč, ko je dosegla najina ljubezen svoj sladki vrhunec...

Epilog.

V zeleno vezani in že precej oguljeni knjižici so bili napisani pričujoči dogodki, ki jih je zabeležil slikar Fran Lokar naglo in burno, kakor jih je pač doživel. Izročil mi jo je znanec, ki je bil njegov osebni prijatelj in z nervozno naglico sem hitel k njemu, ko sem prečital zadnjo vrstico.

»Kje pa je konec?! Kaj je bilo s Schönerjem, kaj z Vando in Lokarjem?!«

»Konec«, se je začudil. »No, kar se je dogodilo potem, itak lahko sklepa vsak, kdor še veruje, da so na svetu dobri in značajni ljudje. Lokar je danes pač oženjen in živi sedaj menda v Monakovem, a skoro vsako leto pride na počitnice v Jagodice, kjer gospodari sedaj Viktor pametneje kot nekdan njegov oče. Dobro se mu godi in Vanda mu je podarila že dva paglavčka, ki jih je prav vesel, kakor sem videl lansko leto!

Takrat, ko je odšla Vanda v Galicijo, je preživel pač še nekaj temnih dni, ker od tete ni bilo skoro mesec dni nikakega glasu in tudi Vanda je mol-

v »Deutsches Haus« — če pa se jim na drugi strani vzame možnost videti slovensko sokolsko telovadbo, da, če se jim celo prepove kakega Sokola sploh pogledati, presega to meje tega, kar prenese naša potrpežljivost. To vsaj lahko zahtevamo, moramo zahtevati in tudi najodločnejše zahtevamo, da se vojaške oblasti izognejo vsega, kar bi bilo sposobno, umoriti v srcih naših fantov ljubezen do svojega naroda. Odslej bomo strogo zasledovali vsako tozadevno početje ne le v našem časopisju v informacijo široki javnosti, ampak tudi v državnem zboru. Gojenje avstrijskega patriotizma pri vojakihi ne sme pasti na nivo zaščite velenemških lopovščin! To si zapomnite, gospodje Pischellyji pri raznih polkih!

Štajerske novice.

Izlet na Mrzlico se vrši na splošno željo v nedeljo, dne 21. t. m. Izletniki se odpeljejo iz Celja z jutranjim vlakom ob 7.40 uri do Žalca, kjer se sestanejo z drugimi udeleženci. Odhod z vrha po novi poti, ki se bode tačas markirala, v Hrastnik. Planinke in planinci so uljudno vabljeni.

Zaroki. Zaročil se je g. Janko Lesničar, urednik »Narodnega Dnevnika« v Celju z gospdč. Treziko Gregoričovo od Male Nedelje pri Ljutomeru. — Zaročil se je vodja Krške tiskarne g. Martin Šegula z gospdč. Minko Kottin v Mariboru.

XI. poročilo južnoštajerskega hmelnarskega društva z dne 17. avgusta o rasti hmelja v Savinjski dolini. Pri ugodnem vremenu so nekateri hmeljarji začeli obirati golding; po preteku nekaterih dni se pa bode to delo pričelo v obče izvrševati. Za novi hmelj se kaže obče zanimanje. Pozni hmelj prehaja v kobule in obljublja lepo blago. Razen čeških kupcev so došli tudi nemški. — Društveno vodstvo.

V Trbovljah otvorijo klerikalci svoj »Društveni dom« dne 11. septembra.

Poročil se je v Mariboru minuli ponedeljek g. dr. M. Stanjko, odvetn. koncipient v Celovcu z gospdč. Tončko Jagodičovo iz Maribora.

Raznašanje pošte po trikrat na teden se je upečljalo za poštni okoliš Sv. Duh pri Ločah.

Iz Podsrede. Kjer se bliskajo noži, kjer pokajo v pozni nočni uri samokresi — tam imajo prav gotovo zraven svoje kremplje »katoliško« izobraženi fantje. Zadnji ponedeljek se je vršila v črnem brlogu v Koprivnici neka cerkvena slavnost. Ob tej priliki so se fantje — Bogu v čast — prav pridno pretepavali in baje enega zaklali. Podrobno poročilo sledi.

Drugi prijateljski sestanek odseka »Prosvete« za slovenjebistriški in konjiški okraj. Opozarjamo danes še enkrat na naš sestanek, ki se vrši dne 18. t. m. (četrtrek) ob 2. uri popoldan v dvorani hotela »Austria« v Slovenski Bistrici. Vabimo na naš sestanek vse tovariše in tovarišice iz vsega Spodnjega Štajerja. Dobrodošlo pa nam bode tudi učiteljstvo in druga nam naklonjena inteligenca. Posebnih vabil ne razpošiljamo! Na dnevnem redu sta referata: 1. Narodno radikalna struja, kulturna struja in 2. »Prosveta« in nje delo. — Odbor.

Turisti v Ruško kočo na Pohorju. Ruška koča na Pohorju je takorekoč nedeljski izlet vseh ljubiteljev narave. Lagotna pot po senčnem Pohorju, obilno pitne vode — razgled — slap Šumik, ter urejena Ruška koča, so udobnosti za najkomodnejšega turista. Sicer pa kočo osobito Mariboržani pridno psečajo; te dni je štela 1150 posetnikov. Priznati moramo žalbog, da je skoro do 2/3 posetnikov Nemcev — tako malo se brigajo Slovenci za naše Pohorje. Postrežba v Ruški koči ustreza še tako razvajanemu želodcu; oskrbnica ga. Sernečeva pa tudi vsakomur najljubezniveje postreže. Tudi z godbo za plesaželjne — z

čala kakor grob. Matilda, ki si je prizadevala na vse kriplje in načine, da si pridobi Cklincklona, je razodela v gradu celo njuno ljubezen, vsled česar bi moral Lokar skoro iz Jagodic, a nekega dne, ko ni nikdo slutil, in je bil Schöner že čisto udan v svojo žalostno usodo, sta se pripeljali obe — teta Katarina in Vanda, ki je postala prava njena ljubljanka. — Ko je teto spoznala, kako lepo in zavedno je odgovorila sestra svojo otroka, ji je odpustila vse in se sprijaznila celo s Schönerjem. Cklincklon je izginil iz gradu še isti dan in kmalu za njim tudi Matilda, ki ni dosegla svojega namena. Do poroke ni prišlo med njima nikdar, pač pa že čez par mesecev po njenem odhodu iz Jagodic do — rojstva, za kar ji plačuje sedaj gospod Cklincklon lepe krajcarje. Tudi Viktor se je poslovil na tetino željo od častniške uniforme in se prelevil v tako marljivega gospodarja, da krčmar Mlakar še danes, ko je že ves siv in star, začudeno zmaguje, kadar vozijo mimo njegove hiše grajski hlapci bogato obložene vozove. Schöner je sicer že drugo leto potem umrl, a sestra, ki živita sedaj v iskrenem prijateljstvu, neprenehoma priganjata Viktorja, naj si že vendar izbere družico.

Lansko leto sem bil v Jagodicah, in kakor sem slišal, jim Viktor letos menda ugodi. Lepo je gori, vse lepše, kot je bilo nekdanj, in posebno tista dva ali tri mesece, kadar prideta Vanda in Lokar, ki vidi ob strani svoje zveste žene svet v tako zlati luči, da mi je dejal nekoč, ko sem mu nekaj oporekal:

»Ne bodi črnogled! Slabiči niso sposobni za življenje, ker treba je boja in vztrajnosti, a življenje je zanimivo tudi v dneh žalosti in trpljenja, ker v večer težke zmage je spomin na vse tako sladek, da je vsak neumen, kdor je — pesimist!«

(Konec.)

izbornim gramofonom — je poskrbljeno. Poti so markirane od malone vsake železniške postaje ob Pohorju. Planinci, toraj na Pohorje, nikomur ne bode žal!

Druge slov. dežele.

Hidravlični urad za uravnavo Soče je končal svoje delo. Vodja tega urada, nadinženir Grünhut, je poklican v ministrstvo. Lahki so poskrbeli, da se je reguliral cel spodnji tok reke Soče, ki teče po Furlaniji. Da bi se uravnal tudi gorenji tok Soče po slovenskem ozemlju, tega niso hoteli laški poslanci in slovenski klerikalci so zapackali lepo priliko. Furlanija uživa vse dobrote iz goriške deželne hiše, Slovenci so pa deležni tuptam kake brce.

Dnevna kronika.

Vseslovanska pevska zveza. Srbska pevska društva so sprožila misel za ustanovitev vseslovanske pevske zveze. Misli se že tudi na velik zlet vseslovanskih pevskih društev, na katerem naj bi se ta zveza ustanovila.

Premestitev srbske prestolice. Nekateri nar. zastopniki nameravajo staviti v skupščini predlog, naj se premesti srbska prestolnica iz Belgrada v Kragujevac ali Niš. Govori se, da je tudi kralj Peter prijazen tej misli, ker Belgrad ne leži v srcu Srbije.

Književnost.

»Popolna slovnica esperantskega jezika. Priredil, izdal in založil Ljudevit Koser, Juršinci pri Ptuj, Štajersko. Cena 1'20 K po pošti 10 v več. Druga izdaja. Tiskal C. Albrecht v Zagrebu. 1910. 8°. 116 strani. — Prva izdaja je razširila zanimanje za esperantsko stvar po celi domovini, druga izdaja pa naj služi predvsem kot učilo voditeljem esp. tečajev, ki jih naj otvorijo naši agilni somišljeniki tekom prihodnje jeseni in zime. V tej izdaji so izginile neprijetne napake, ki so jih zagrešili v 1. izdaji hrvatski stavci. Mesto epiloga je daljši predgovor in kratek pregled slovnice. Vsak naročnik dobi zastoj letak ter majhno slovnico in slovarček, ki obsega skoraj 2000 besed. Knjiga se dobiva v vseh slovenskih knjigarnah in v založništvu esperantskih knjig Lj. Koser, Juršinci pri Ptuj, Štajersko.

Po svetu.

Nesreča na železnici. V Soujouu na Francoskem sta trčila v nedeljo neki tovorni in zabavni vlak. V zabavnem vlaku je bilo nad 1000 izletnikov. Nad 100 oseb je ranjenih. Kurjač tovrnega vlaka je mrtev. Na Nikolajski železnici pri Petrogradu pa sta trčila dva tovarna vlaka v neki drugi vlak. 35 vagonov in 2 lokomotivi sta se prevrnili čez železniški nasip.

Strašen gozdni požar. V Severni Ameriki gore pragozdi v Sev.-Idaho. Zgorelo je več vasi, med njimi kraj Taft z 200 hišami. Celi oddelki vojaštva so na delu za omejitve, oziroma udušenje požarja.

Karl May — Lebins. Poročali smo že na kratko, da je tožil Karl May pisatelja Lebinsa zaradi razžaljenja časti. Pri razpravi pa je sklenil poravnavo. May plača sam svojega zastopnika. Če bi imel mirno vest, bi se ne poravnal tako nečestno.

Redka smola. Glavni dobitnik bruselske razstavne loterie z znesku 200.000 frankov je zadel srečka 18.359, ki jo je kupil neki kovač v Ranesse na otoku Schouwenu. Denarja pa vendar ne bo najbrže dobil, kajti enkrat je s srečko ravnal tako neprevidno, da mu je zgorela in sicer ravno tam, kjer je natisnjena številka. Številka je nečitljiva in loterijski odbor se brani izplačati dobitnik. To je res neprijetna smola!

Na begu pred slavo. Slavni norški pisatelj Knut Hamsen je slavil te dni svoj 50. rojstni dan. Čim bolj se je bližal slavnostni dan, tembolj so časopisi in revije pisali o njem in njegovi častili. So jih rojstni v mesteci, kjer je bival. Ko je sponen slavnostni dan, ni bilo pesnika nikjer — sed je svoj stilcem neznano kam, menda nekam na sever. Pivraje se, ko bo konec slave. Rok sinu!

Sokolski zlet v Celju.

Kakor smo že omenili včeraj, je došlo na sokolsko slavnost v Celju nebroj pismenih in brzojavnih pozdravov. V sledečem bomo nekatere značilnejše priobčili, v kolikor man to dovoljuje prostor:

Praga: Dragi bratje! K slavnosti vam pošiljamo najpristrčneje pozdrave z željo, da bi vas zdatno okrepila v trdnem boju. Čim hušji je ta, tem lepši bode uspeh vašega vstrajnega dela za čast in slavo miliga in nam tako draga bratskega slovenskega naroda. **Predsedstvo slovanske sokolske zveze.** Dr. J. Scheiner, starosta, dr. Novotny, tajnik.

Zagreb: Čvrsto razpni svoja krila in visoko dvigni svoj let »Sokol« celjski! Dr. Janeček, tajnik »Hrvatske sokolske zveze«.

Ljubljana: Pozdravljeno mi vrlo sokolstvo! V Tvojih vrstah je mladostna sila in goreče rododubje. Ti si predstavljatelj napredka in svobode. Razvijaj krepko svoja krila, »Sokol« slovenski, kajti Tvoj po-

let bode pregnal iz našega ozračja nočne tice. — Ivan Hribar.

Ljubljana: Na slovanskem narodno-gospodarskem kongresu zbrani zastopniki raznih slovanskih narodov: Rusi, Poljaki, Bolgari, Čehi, Hrvatje in Slovenci pošiljajo junaškemu sokolstvu v Celje iskrene pozdrave. Naprej zastava slave! — Predsednik: dr. Lenoch.

Sofija: Bolgarski junaki prisrčno pozdravljajo bratske sloven. sokole in se v duhu udeležujejo vaših slavnosti. Iskreno želijo, da bi bile močen impuls za napredovanje slovenskega sokolstva in za okrepitje edinosti med slovanskim sokolstvom. Zdravo! **Predsedstvo Zveze bolgarskih junakov.**

Praga: Stojmo na straži vedno udani slovanskemu praporu. Dr. J. Scheiner, starosta Slovanske sokolske zveze.

Sremski Karlovci: Današnjemu zletu bratskega slovenskega sokolstva želi sijajen uspeh in pošilja srčne pozdrave **srbska sokolska župa fruškogorska.**

Kraljevica: Slavnosti bratov prisostvuje v duhu kraljeviški »Sokol«.

Krapina: Današnji veličastni vaši slavnosti prisostvuje v duhu kličoč vam bratski nazdar! »Sokol« v Krapini.

Zidani most: Veselimo se vaših današnjih sijajnih uspehov in se najpristrčneje zahvaljujemo na toplem bratskem sprejemu. **Zagrebski sokoli.**

Ljutomer: Zadržan iskreno želim, da bi bil današnji dan časten v razvoju slovenskega sokolstva. Na zdar! Dr. Chloupek.

Varaždin: V duhu z vami kličemo na zdar, bratje sokoli! Vse za domovino in Slovanstvo! Za »Sokola« v Varaždinu dr. Pero Magdič.

Mozirje: Hrabrim bojevnikom slovenskega naroda in došlim gostom gromoviti na zdar! **Pevce.**

Ljubljana: Ponosno zaplapolaj zastava sokolstva, mogočno kričite trombe brate na delo sokolsko! V tebi, slovenski sokol, gleda slovenstvo svojo bodočnost. **Napredno politič. in izobražev. društvo v Vodmatu.**

O naši sokolski slavnosti je poročalo vse jugoslovanske časopise zelo simpatično in pohvalno. Še ljubljanskemu »Slovincu« se je očitno stvar dopadla, ker njegov špicelj nima na njej ničesar drugega grajati kot to, da je naš urednik Lesničar govoril z nekim nemškim časnikarjem, ki si je prišel slavnost ogledat, nemški. »Agramer Tagbl.« pravi: »14. avgust ostane zapisan z zlatimi črkami v analih celjskega »Sokola« in slovenskega prebivalstva v Celju in na Štajerskem. Nemci so si s svojim rovarjenjem proti slavnosti sami zadali nov težek udarec.« »Slov. Naroda«, kateri je priobčil obširno poročilo o slavnosti, pravi, da je bil 14. avgust lep in pomemben dan za celjske Slovence. Njegovi sadovi se bodo že čez teden dni pokazali pri trdem volilnem boju za lepo celjsko okoliško občino«. Celo dunajska »Neue Freie Presse«, ki je imela te dni v Celju svojega posebnega poročevalca, je priobčila o slavnosti prav stvarno poročilo. **Konštatala je zlasti, da so vse incidente, katere so se pripetile, zakrivili razni neodgovorni nemški elementi in je v tem oziru posebej navedla nemške »akademike«.** »N. F. P.« je tudi čisto odkrito priznala, da celjski vodilni možje s svojo agresivno politiko proti Slovencem mestu samo škodujejo.

Dodatno k včerajšnjemu poročilu o sokolski slavnosti še priobčujemo, da je bil tudi drugi sprejem v Štorah krog 10. ure dopoldne jako lep. Takrat so došli bratje Hrvati, Srbi, bulgarski zastopnik, dolenski župa in društva iz Posavja. Pričakoval jih je oddelek Celjskega Sokola in kavalkada. V Štorah je pozdravil došle brate podstarosta Celjskega sokola br. Stibler. Tudi ta sprejem je bil zelo čeden; udeležilo se ga je krog 300 sokolov. Dve društvi (Brežice in Srbi iz Zagreba) sta imeli fanfare, kar je sprejem še tem bolj povzdignilo. Na meji med okoliško in teharsko občino je pozdravil došle goste v vznesenih, rodoljubnih besedah v imenu okoliške občine g. Franc Samec. Za pozdrav se mu je zahvalil br. Stibler.

Najnovejša brzojavna in telefonična poročila.

SPREMENJENA PRAVILA DELN. PIVOVARNE V ŽALCU IN LAŠKEM TRGU POTRJENA.

Dunaj, 17. avgusta: »Wiener Zeit.« poroča, da je nimisterstvo za notranje zadeve v porazumu s trgovskim ministrstvom potrdilo spremenjena pravila delniške pivovarne v Žalcu in Laškem trgu, kakor jih je sprejel občni zbor.

REGULACIJA PESNICE.

Dunaj, 17. avgusta: Cesar je potrdil zakon štaj. dežel. zbora glede regulacije potoka Pesnice v mariborskem okraju.

DROBNE NOVICE.

Dunaj, 17. avgusta: Vseučilišni profesor dr. Musil se je vrnil danes jutraj s svojega znanstvenega potovanja po Arabiji. Odkril je več nekropol, našel več zanimivih spisov in pravi hrib Sinaj.

Bremen, 17. avgusta: Predsednik čilenske ljudovlade Pedro Mont, kateri je dospel sem iz Novega Jorka, je o polnoči nenadoma umrl.

Monakovo, 17. avgusta: Belgijski kraljevi par je dospel sem iz Tirolskega in se podal naprej v Bruselj.

Belgrad, 17. avgusta: Prestolonasled. Aleksander se je vrnil iz svojega potovanja.

IZJAVA.

Podpisani Franc Kasesnik sem v nedeljo, dne 31. jul. tl. v vrtu gostilne g. M. Koštomaj-č v Bukovemžlaku nepremišljeno v vinjenem stanju izustil proti „Stražnemu in zapornemu zavodu v Gaberju“, oduosno proti iste stražniku g. Štefanu Hojniku žalitve in smničenja, katera bi prizadetim škodovala.

Jaz obžalujem te besede in prosim tem potom vse za odpušcanje; vse besede pa prekličem in vzamem jih nazaj kot neresnične.

Celje Gaberje, dne 9. avg. 1910.

483 1

Franč Kasesnik.

Novo zidana

hiša

sredi trga Ljubno, s 4 sobami, 2 obokanimi kletmi in vrtom, se da takoj v najem. Hiša je pripravna za trgovino, oz. za boljše stanovanje. Pojasnila daje lastnik **Martin Premož**, v Ljubnem

hiš. št. 62.

476 3-2

478 7-3

Veletrgovina z železnino

„Merkur“

Peter Majdič, Celje

se priporoča.

Prva največja zaloga čevljev v Celju

nudi p. n. občinstvu največjo izbero finih in cenih čevljev za dame, gospode in otroke. Nadalje originalne ameriške čevlje za gospode in dame. Telovadni, tenis- in domači čevlji po najnižjih cenah. **Stefan Strašek, Kovaška ulica.** 434 12-12

Širite „Nar. Dnevnik“!

Zelo redka prilika!

Tovarna mi je po neki elementarni katastrofi poverila za direktno prodajo rešeno blago mnogo tisoč kom. krasnih težkih

flanelnih odev

v najnovejših, lepih vzorcih in modnih barvah na katerih je opaziti neznatne, komaj vidljive madeže od vode. Te odeje so primerne za vsako boljšo hišo za pokrivanje postelj in odev, so zelo fine, tople in trpežne, okoli 190 cm dolge in 135 cm široke. Pošilja se po povzetju. 3 komadi zelo finih flanelnih odev za 9 K v vseh modnih barvah in vzorcih. 4 komadi domačih odev 10 K. Vsak cenjeni čitatelj tega inserata naj z zaupanjem naroči. Z mirno vestjo lahko trdim, da bo vsak s pošiljateljstvo zadovoljen. **Otto Bekera,** c. in kr. finančni nadstražnik v pokou. Nachod Češko. 472 3-2

Lokal

mešane trgovine, v bližini Celja, na obljudenem prostoru z opravo in stanovanjem se zopet odda v najem. — Naslov pove upravništvo tega lista. 480 3-2

Nikdar več

ne menjam mila, odkar uporabljam **Bergmanovo** Steckenpferd - lilično mlečno milo (znamka Steckenpferd) od Bergmann & Co. v Tešnju na Labi, da to milo, ki edino najbolj učinkuje vsa medicinska mila proti solnčnim pegam, kakor tudi neguje lepo, mehko in nežno polt. Komad stane 80 vin., dobiva se v vseh lekarnah, drožerijah in parfumerijah. 120 40-27

Predno si nabavite kak pisalni stroj, zahtevajte prospekt, brezplačno in brezobvezno razkazovanje stroja pri

Zvezni trgovini

.. V Celju. ..

Pisalni stroj z vidno pisavo:

L. C. SMITH & BROS

ima: tečaj na krogah pri vozu, tečaj na krogah pri izseku, tečaj na krogah pri tipkinem dvigalu. 266 —24

Noben drug pisalni stroj nima teh eminentnih prednosti. Ta stroj je vspeh 20 letnih izkušenj v izdelovanju samopisnic. V najkrajšem času se je prodalo 100.000 teh strojev v popolno zadovoljnost odjemalcev, ki stavijo pri nakupu velike zahteve. Ako se mudite v Celju, ne zamudite prilike si ogledati ta najpopolnejši pisalni stroj.

Zahtevajte brezplačno razkazovanje stroja! — Zahtevajte prospekt!

10 letno funkcijsko jamstvo!

R. DIEHL, žganjarna, Celje

priporoča svojo veliko zalogo doma žgane slivovke, tropinoveca, brinovca, vinskega žganja i. domačega **konjaka.**

Poštne hran. račun št. 54.366.

Telefon št. 48.

Najboljša prilika za sigurno štedenje je plodonosno zalaganje gotovine pri denarnih zavodih, ki nudijo najugodnejše pogoje.

„LASTNI DOM“

registrovana kreditna in stavbena zadruga z omejeno zavezo v Gaberju pri Celju

Pisarna je v Celju, Rotovške ulice št. 12

sprejema hranilne vloge od vsakega, je član zadruge ali ne, na tekoči račun ali na hranilne (vložne) knjižice in jih obrestuje letno po

pet od sto (5%)

Urađuje se vsak dan razun nedelj in praznikov od 8.—12. ure dopoldne.

Hranilne knjižice drugih denarnih zavodov sprejema kot gotov denar, ne da bi se obrestovanje prenehalo. — Rentni davek plačuje zadruga in ga ne odteguje vlagatelj tako da dobijo na leto celih 5 K od naloženih 100 K. — Posojila daje proti 6% obrestovanju na osebni kredit, proti zastavljenju vrednotic, dragocenosti ali nepremičnin na menice ali dolžna pisma. — Odplačuje se na račun glavnice in obresti v mesečnih ali v posebej dogovorjenih četrt — oziroma polletnih obrokih

54

Edino narodno kamnoseško podjetje v Celju.

Prva južnoštajerska kamnoseška

industrijska družba.

Brzojavi: „Kamnoseška industrijska družba Celje“.

Stavbena in umetna kamnoseška obrt s strojnim obratom.

izvrševanje vseh stavbenih del: kakor stopnic, fasad, podbojev, pomolov, nastavkov itd. iz različnih kamenov in cementa.

Specijalna delavnica in podobarski atelje za umetna cerkvena dela kakor: altarjev, obhajilnih miz, prižnic, kropilnih in krstnih kamnov itd.

Brušenje, poliranje in struganje kamena s troji.

Mnogoštevilna zaloga nagrobnih spomenikov iz različnih marmornih vrst granitov in sljenitov po raznovrstnih narisih in nizkih cenah.

Naprava zidanih ali betoniranih rodbinskih grobišč (rakev).

Tlakovanje cerkva, dvoran in hodnikov s šamotnim ali cementnim tlakom.

Izdelovanje pohištvenih plošč iz različnih najbolj idočih marmornih vrst v vseh oblikah. Popravljanje spomenikov, ude: laganje napisov v iste.